విస్పష్టన్యాయం

గవిరేశు లాట్టితో కల్లు నెత్తిన ఒంపేసుకున్నా డంటే కైపు ఎక్కువై కాదు. వీర్రాజూ, వెంకటాద్రీ ఒకరి భుజా న్నొకరు చేతు లేసుకుని చెవులు కొరుక్కుంటూ పట్నం నుండి కలిసి రావడం చూచి.

వా రలా ఊళ్ళో ప్రవేశించగానే చూసినవాడల్లా దిక్కులు లెక్కపెట్టాడు, ఆ రోజు సూరీడు కాని పడమట ఉదయించ లేదు గదా? అని.

అందుకు తగినంత కారణం ఉంది.

వీర్రాజు పొడంటే వెంకటాద్రికి గిట్టదు.

వెంకటాద్రి పేరు చెబితే—"నా ఒళ్ళంతా అంపరం" అనేవాడు వీర్రాజు.

వీళ్ళిద్దరూ కలిసి ఊరు మొత్తాన్నే రెండుగా విడదీసి, చెప్పలేని ఘోరాలూ, నేరకు పోవలసిన నేరాలూ జరిపించి ఈ రోజిలాగ ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా అతుక్కుపోయి కలిసి రావడం విశేషంగానే తోచింది అందరికీ.

"బారా?" అన్నారు వీర్రాజు మనుష్యులు.

"బారా?" అన్నారు వెంకటాద్రి మనుష్యులు..

గతాన్ని నెమరువేస్తున్నారు అందరూ.

ఎవరి స్మృతిలో ఏయే ఘట్టాలు తొంగి చూచి తరలి పోతున్నాయో చెప్పలేము కాని, మొత్తానికి గతం ఏమిటంటే—ఇది.

ఆదిలో వీర్రాజు, వెంకటాద్రి అన్నదమ్ములే. ఒకే కులపు వాళ్ళే. దగ్గిర కాకపోయినా, దూరంగా బంధువులే.

ఆయిన సంబంధాన్ని ఏదో ఒక వంక పెట్టి వెంకటాద్రి కాదంటే, అదే అమ్మాయిని ఎంపిక చేసి కట్నం కూడా పుచ్చుకోకుండా చేసుకున్నాడు వీర్రాజు.

అక్కడ పుట్టింది పుండు.

'ఇది నాకు ఇనపల్టా' అనుకున్నాడు వెంకటాద్రి.

అనుకోవడ మేమిటి—నలుగు రైదు రితో అన్నాడు.

"ఇదయ్యా వాడు నీ పెళ్ళికి రాకపోవ డానికి కారణం" అని ఆ నలుగు రైదు గురూ ఆ మాట మోశారు వీర్రాజుకి.

అప్పటికే వెంకటాద్రి తనకు చేసిన అవమానం కడుపులో పెట్టుకున్న వీర్రాజు కొత్త పెళ్ళాం తొలి రాత్రే వెంకటాద్రి మీద కొన్ని పుల్లలు విరిచింది.

"మీ బావ రాలేదేం, పెళ్ళికి?" అని అమాయకంగా వీర్రా జడిగితే—

"వెంకటాద్రా? రాకపోతే పీడా పోయె. నా డెలాంటి బా వనుకున్నారు? అసలు సంగతి చెపితే 'దూ' అంటారు మీరే. బావంటే బావలా ఉండాలి. నన్నొంటరిగా చూసి చెయ్యి పట్టు కున్నాడు? చాచి ఒక్కటిచ్చాను. ఈ సంగతి తెలియని మా వాళ్ళు పాకు లాడారు. వంక పెట్టి కాదన్నాడు. అసలు సంగతి నా మీద కోపం—రౌడీ వెధవకి" అని చెప్పింది చంద్రమ్మ—వీర్రాజు భార్య.

"ఆయ్! నిజమే?" అంతలోనే కోపంతో ప్రశ్నించాడు వీర్రాజు.

"మరి?" అని కిలకిలా నవ్వి వీర్రాజుని మురిపించింది చంద్రమ్మ.

ఇప్పుడు ఆ నలుగు రైదుగురితో ఆ కారణాన్ని—"ఇనపల్టా కాదు. అసలా వెధవాయ్ నా గడప తొక్కటానికే వీల్లే దిటుపైన" అన్నాడు వీర్రాజు.

"వెధవాయ్ అన్నాడా? చెప్తా, చెప్తా, వాడి పని" అన్నాడు వెంకటాద్రి.

ఈ విధంగా ఇటు నుంచి అటూ, అటు నించి ఇటూ మాటలు మోతల తోనే అనేకం అనుకోవడం జరిగింది.

ఎదురుగా ఎదటబడి ఒకర్నొకరు ఏమీ అనుకోలేదు.

వీర్రాజు మున్సబు కొడుకు కావడం, వెంకటాద్రి ప్రెసిడెంటు కొడుకు కావడం కథకు రక్తి కట్టింది. ఊరు రెండు ముక్కలయింది.

రెక్కాడితే కాని డొక్కాడని జనం ప్రతి ఊళ్ళోనూ ఉంటారు.

డొక్క ఆడక పోతే కలిగేబాధ అందరికీ తెలుసు. కాని, పై వర్గానికి మాత్రం

జైరాజ్

తరుచు అనుభవం. అందుచేత వారిలో చాలా మంది రెక్క ఆడని వాళ్ళు నుంచి ఏదైనా ఆడిస్తారు. దేనికైనా 'సై' అంటారు.

ఆ స్థితికి దిగజారిన వాళ్ళను అలగా జనం అనడం పరిపాటి.

అలగా జనం అంటే ఏమాతు మాట కాదు.

వాళ్ళలో పట్టింపు లుండవు.

నావి వరస లుండవు.

వెనకా ముందు లుండవు.

అలాంటి వింకా చాలా చాలా ఉండవు

గొప్పవాళ్ళ మధ్య తగవులు వస్తే ఎదటబడి కొట్లాడరు. వెనక నిలబడి గ్రంథం నడిపిస్తారు.

"ఏరా, కోటిగా?" అన్నాడు వీర్రాజు.

"చిత్తం" అన్నాడు కోటయ్య.

"ఏరా, సూరిగా?" అన్నాడు వెంకటాద్రి.

"చిత్తం, చిత్తం" అన్నాడు సూరయ్య.

"ఏరా, బసవన్నా?" అన్నాడు ఆటగాడు.

తల ఆడించింది గంగిరెద్దు.

"డూడూ బసవన్నా?"

డూడూ అన్నట్టు గంటలు మోగాయి.

కోటయ్య, సాంబడు, తవిటయ్య, పైడితల్లి—వీర్రాజు కార్యవర్గంలో చేరారు.

సూరయ్య, సోమయ్య, వీరేశు అప్పయ్య—వెంకటాద్రి కార్యవర్గం.

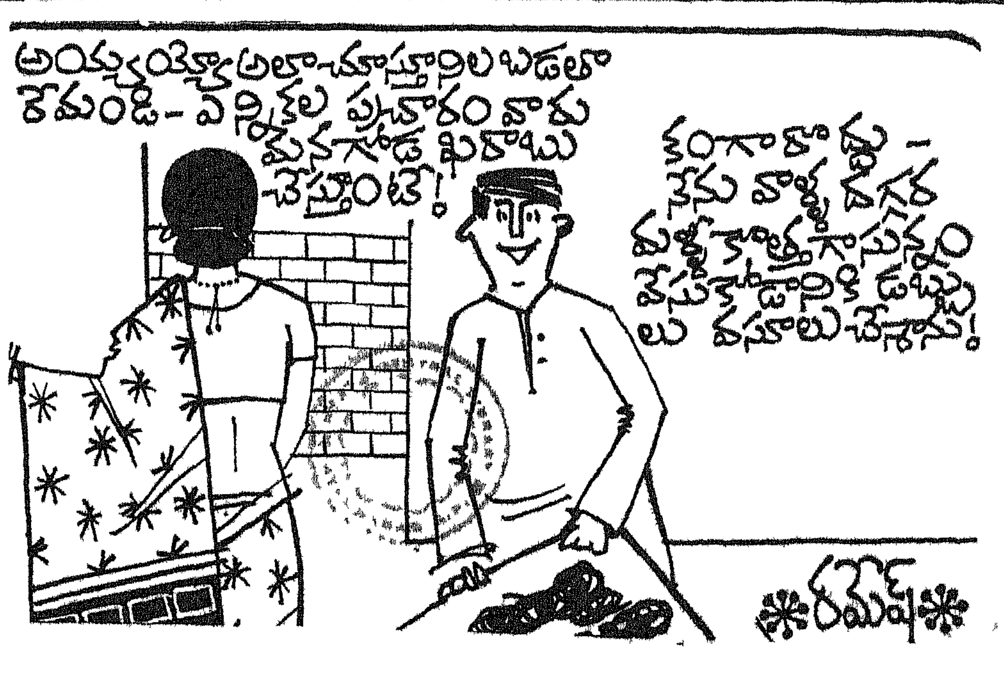

కోటయ్య వీరేశుకు స్వయానా బావమర్ది.

"అయితే? దాందారి దాందే, దీందారి దీందే" అన్నారిద్దరూ.

"ఎవడి దారి అడిదే" అనికూడా అన్నారు.

వీర్రాజు, వెంకటాద్రులకంటే గట్టి పట్టుదలతో మాట్లాడారు.

అవతలోడికి ఇవతలోడు ఒకడు పెత్తల్లి కొడుకు.

ఇవతలోడికి అవతలోడు ఒకడు పిన తాత కొడుకు.

"అయితే?" అన్నారందరూ.

దాసుడుపాత లాడారు.

"మా బుగత బరిగొడ్డు కాలు ఇరగ్గొట్టిం దెవడు?" అని అడిగాడు కోటయ్య.

"ఏమో?" అన్నాడు వీరేశు.

"మా పంటకాలవకి గండి కొట్టిం దెవడు?" అడిగాడు వీరేశు.

"అదేమో!" అన్నాడు కోటయ్య.

"అ దెవడో తేలా" లన్నాడు వీర్రాజు.

"అ దెవడో తేలాల్సిందే" అన్నాడు వెంకటాద్రి.

''కూసే తిశా'' నన్నాడు సొంబను.

''అయితే, అడి కాల్తి సెయ్.'' హెంక రించాడు వీరరాజు.

''దొరికి పోయా'' డన్నాడు అప్పయ్య

''అయితే, గొమ్ తీసి పూడిసెయ్'' అన్నాడు వెంకటాద్రి.

వెనకున్న మద్దతు గట్టి దైతే పనులు గట్టిగానే జరుగుతాయి.

సోమయ్య కాలు చీల మండల కాడికి విరగ్గొట్టా డెవడో.

చీకటి దెబ్బ. ఎవడో, ఎవడో, ఎవడో . . .? అనుకున్నారు.

తవిటయ్య అడ్రసు దొరకలేదు వీరరాజుకి.

''ఏమైనా'' న్నాడు.

''ఎటెల్లిన'' ట్టన్నాడు.

రెండ్రోజులు వెతికించాడు.

మూడో రోజు కార్యవర్గం సందేహం వెలిబుచ్చింది.

''సరేనే!'' అన్నాడు వీరరాజు.

''సందేహం లేద్దురా'' అన్నాడు కోటయ్య.

''బుజు వేదిరా?'' అన్నాడు వీరరాజు.

''శపమే పత్తాలేందే!'' అన్నాడు కోటయ్య.

''విడిచిపెట్టను—వెతకండి'' అన్నాడు వీరరాజు.

''ఎవడో, ఎవడో? చీకటి గదా అనారుకుంటే లాభం లేదురా, చవటా! కోటయ్యగా డనేసెయ్. సూరయ్య, వీరేశు సాక్షా రందాం. వీరేశుగాడి సాక్ష్యం ఎటువైనా కూర్చుంటుంది. ఈ డాడికి బావమర్ది గదా? ఏరా, నయ్యా?'' అన్నాడు వెంకటాద్రి.

''సై'' అన్నారు.

''పీనుగ దొరకలేదు గా న్నారా, సైగా నా మీద పిరేద్దేసి నారంట.'' కోటిగాడు నసిగాడు.

''పక్లేదు. నే నున్నాన్లే యెహె'' అన్నాడు వీరరాజు.

''అద్సరే. సు వున్నావు గా న్నారా, తవిటిగాడి పెళ్ళాం శోకా లెడతా ఉంది.'

''దానికి మనం వున్నామని జెప్పెహె. ఇదుగో —మిం దీ పాతి కట్టి ఎళ్ళిదానికియ్. ముందుకి దాని కొచ్చిన ఇబ్బందేదీ లేదన్నేప్పు. చెప్పు. అర్థమైందా?''

''ఎత్తం'' అన్నాడు కోటయ్య. అర్థమైం దన్నట్టు నవ్వాడు.

పోలీసులు వచ్చారు.

చూసింది కాదు గనక సూరయ్య, వీరేశు కచ్చితంగా పలికారు సాక్ష్యం చెప్పేటప్పుడు.

విరగేసింది కోటిగాడు కానేకాదు—ఏ లోకాన్నో ఉన్న తవిటిగాడని వీరరాజుకి తెలుసు.

కోటిగా డా రోజు తనతోబాటు ఇర్సాలు కొచ్చి ఆ రాత్రి అక్కడే ఉండి పోయా డన్నాడు వీరరాజు.

కావాలంటే తాలూకాఫీసులో నలుగు రేనిటి—పది మందైనా సాక్ష్య మన్నాడు

''నీ కేసు ఫాల్సా'' అని నాలుగ తిట్టారు పోలీసోళ్ళు సోమయ్యను.

''మసకలే,దాబయ్యా, సరిగా ఎర్నేదు'' అని చేతులు నలిపాడు సోమయ్య.

''తాట్! అయితే?'' అని దబా యించారు పోలీసులు.

''ఆ రేత్రి జరిగింది, సూసినారు గందా?'' ప్రాధేయ పడ్డాడు సోమయ్య.

''సత్యె హె'' అన్నారు, జారి పడి ట్టు.

తపెయ్య శవం దొరకలేదు.' వాడు చచ్చాడని ఎవరూ అనుకోలేదు.

ఎటో పోయాడనే అనుకున్నారు.

"తపెయిగాడి పెళ్ళాం మన బుగతని వదిలిందంట! ?" అడిగాడు సాంబడు.

"నత్తా దేంటిరా? ఆడేమో అద్దంత ఎంగా ఒగ్గేసి పోయినాడా? ఇదేమో నిసులో ఉందా? బుగతేమో ఆదుకున్నాడా?" అన్నీ ప్రశ్నలే వేశాడు కోటిగాడు.

"అంతేనంటావ్" అన్నాడు సాంబడు.

"అంతే మరి" అన్నాడు కోటయ్య.

"అంతేలే" అనుకున్నారు చాలా మంది.

"తన్నే బూర్లె బుట్టలో పడ్డావు దొరా" అని అసూయ పడ్డాడు వెంకటాద్రి.

"ఆ దలాటిది గనకనే, వాడొగ్గేసి పోయాడు" అన్నారు కొందరు.

అదే నిజమనుకున్నారు చివరకి.

"ఖూనీ చేయిస్తే కేసూ పేసూ లేకుండా పోయింది-అంతే చాలు" అనుకున్నాడు వెంకటాద్రి.

వెంకటాద్రి పెళ్ళికి—"వాడు ఖూనీకో"రని ఒక మాట వదిలాడు వీర్రాజు, ఒకతలి వాళ్ళ చెవిలో.

వాళ్ళు "అయ్యో బాబోయ్!" అన్నారు.

అన్నా, అందర్నీ అడిగి చూశారు.

"అదంతా ఒట్టి మాట" అన్నారు ప్రజలు.

వెంకటాద్రి పెళ్ళి జరిగి పోయింది.

వీర్రాజుని పిలవలేదు.

పెళ్ళప్పుడు అన్నాళ్లేవీ తలపెట్టలేదు గాని, పిలవ లేదన్న కోపంతో—"ఆ లం జెట్టాగుందిరా?" అని అడిగాడు కోటయ్యను వీర్రాజు.

"తల్మండ మొయ్యి రంబ, దొరా, రంబ" అన్నాడు కోటయ్య.

"అదేముండ మోస్తేనో?" అన్నాడు వీర్రాజు.

"దొరా?" గాభరా పడ్డాడు కోటయ్య.

"కాదులేరా." నవ్వేశాడు వీర్రాజు.

"దొరా! అచ్చిగాడికి తనతో బాటు ఆ ఊళ్ళోనే ఒక పిల్లన్జూసి పెళ్ళి చేశాడు, దొరా, ఆ ఎంకటాద్రి."

"అవును."

"అద్సరేలే, దొరా! ఆడి పెళ్ళి ఆ ఊళ్ళో జరిగిందా? నిన్ననేదాన్ని ఎంటేట్టు కొచ్చాడు. దానమ్మ సిగ దరగా, దాని ముందు ఎంకటాద్రి పెళ్ళాం దిగదుడుపే, దొరా!"

"అలాగా!"

"ఔన్దొరా. మరి మా చిన్నోళ్ళకో ఇదెట్టా చెడ బుట్టిందో కాని, రంబేదొరా?"

"అబ్బా!" అన్నాడు వీర్రాజు.

అచ్చిగాడి పెళ్ళాం గౌరిని చూసి 'అబ్బా' అనుకున్నాడు వీర్రాజు.

అమ్మగారి ఊరే గనక వెంకటాద్రి పెళ్ళాం దగ్గిరికి ఒక మాటు వెళ్ళి వచ్చింది గౌరి.

ఆ వెళ్ళి రావటం వీర్రాజు కళ్ళ బడింది.

అతగాడి కన్ను కుట్టింది.

"ఏరా, అది నీ పెళ్ళామా, మా బుగతింట్లో దాసీనా?" అని నిలదీసి అడిగాడు అచ్చిగాణ్ణి వీర్రాజు, నడివీథిలో.

"అదేం మాటలే, దొరా!" అని దాటి పోయాడు అచ్చయ్య.

వీర్రాజు కార్యవర్గం సభ్యు లంతా నవ్వారు.

"చూడెంత మాటన్నాడో, దొరా?" అని వెంకటాద్రికి విషయం చెప్పాడు అచ్చయ్య.

"అమ్మ నా కొడుకు" అని తిట్టాడు వెంకటాద్రి. కోపంతో ఉన్న అచ్చిగాడి చెవిలో ఏదో ఊదాడు.

కొత్త మోజులో కొన్ని కొన్ని విషయాలు గౌరికి చెప్పాడు అచ్చయ్య.

"నేను నా బుగతకు నమ్మినబంటుని" అని బోర విరిచాడు.

"ఇలాంటి పోరంబోకు పనులు చేయడానికా?" అని ఆ రోజే నవ్వింది గౌరి.

ఈ రోజు జరిగిన విషయం చెప్పాడు.

"ఒద్దు, మామా, వద్దు. పెద్దోళ్ళతో యవారం మన కొద్దు" అని చెప్పింది గౌరి.

"ఎల్లెల్లే" అని మాట కొట్టేశాడు అచ్చయ్య.

అన్నంత పనీ చేశాడు.

అర్ధరాత్రప్పుడు కోటిగాడు వచ్చి ఖంగారు ఖంగారుగా లేపుతుంటే లేచి కళ్ళు నులుముకుంటూ తలుపు తీసిన వీర్రాజుకి కళ్ళాల కేసి కనపించిన మంటలు కోటిగాడు సంగతి చెప్పకుండా చెప్పాయి.

"కుప్ప లేవుకే ముట్టించేసినాడు, దొరా!" ఒక పక్కన కోటిగాడు చెబుతూనే ఉన్నాడు.

"ఇంకెవ్వు డాడే నాహ" అంటూ తుండు దులిపి భుజాన్నేసుకుని కళ్ళాల వేపు దౌడు తీశాడు వీర్రాజు.

'అంతేలే, వెంకటాద్రే అయుంటాడు!' అనుకుంటూ కోటయ్య వీర్రాజు ననుసరించాడు.

కళ్ళాల చేరేసరికి మంట కుప్ప లన్నింటినీ చుట్టేసింది. అక్కడ చేరిన వీర్రాజు మనుష్యు లంతా చేసేది లేక చూస్తూ నిలబడి పోయారు.

కొత్త ధాన్యం పేలా లేగుతూంటే వీర్రాజు కడుపు రగిలి పోయింది.

ఆ మంటలో కడుపులో ఉన్నది దాచుకోలేకపోయాడు.

"నిన్ను పాతరెయ్యకమే గా దొరేయ్—నీ యాలి న్దెచ్చుకుని పక్క వేసుకు పడుకోపోతే నేను వీర్రాజునే గాదు" అని గట్టిగా అరిచాడు వీర్రాజు.

"దొరా?" అన్నాడు కోటిగాడు.

"అదేరా, ఆ అచ్చిగాడు లేడూ? వాడు—వాడి పనిది" అని తేల్చాడు వీర్రాజు.

'ఓహో' అనుకున్నారు, అప్పటి దాకా 'వెంకటాద్రిని అంత మాటే?' అని కంగారు పడిపోతున్న వాళ్ళంతా.

గట్టిగానే అన్నాడేమో, ఈ మాట అచ్చిగాడి దాకా వచ్చింది.

వాడు తారెత్తి బుగత దగ్గరికి పరుగెత్తాడు.

"ఇంత మాటన్నా డంట, దొరా?" అన్నాడు, సంగతి చెప్పి.

"ఎన్నిగుండెలురా వాడికి?" అన్నాడు విషాదంలో ఉన్న వెంకటాద్రి.

"అద్గదే, దొరా" అన్నాడు అచ్చయ్య.

"ఏదిరా అది? నిన్నాడు పాతరేస్తే నీ పెళ్ళానికి పెట్టుపోతలు నావీనా,

అశ్రుధారనుండి ఆనందానికి

శిశువులకు బయో-సాల్ ఇచ్చుటచే ఎంతటి మార్పు!

పెరిగే పిల్లల జీర్ణ శక్తి సక్రమముంగా నుండుటకు ఇంటి యందుండవలసిన ఔషధం.

అనేక సంవత్సరాలనుండి నమ్మికతో వాడబడుచున్న బయో-సాల్ పిల్ల లందరికి శ్రేష్ఠమైనది.

బయో-సాల్ సువాసనాపూరితం

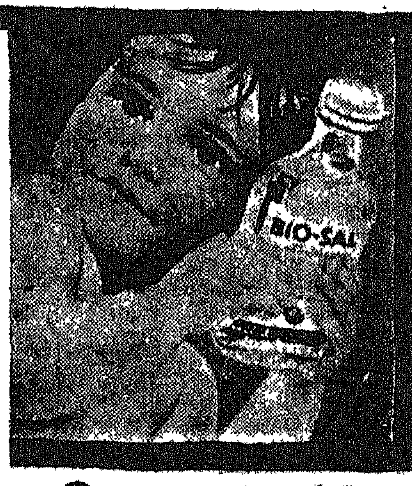

బయో-సాల్®

గ్రైప్ మిక్చర్

లాబొరేటరీస్ (ప్రై) లిమిటెడ్

హైదరాబాద్ - ఇండియా

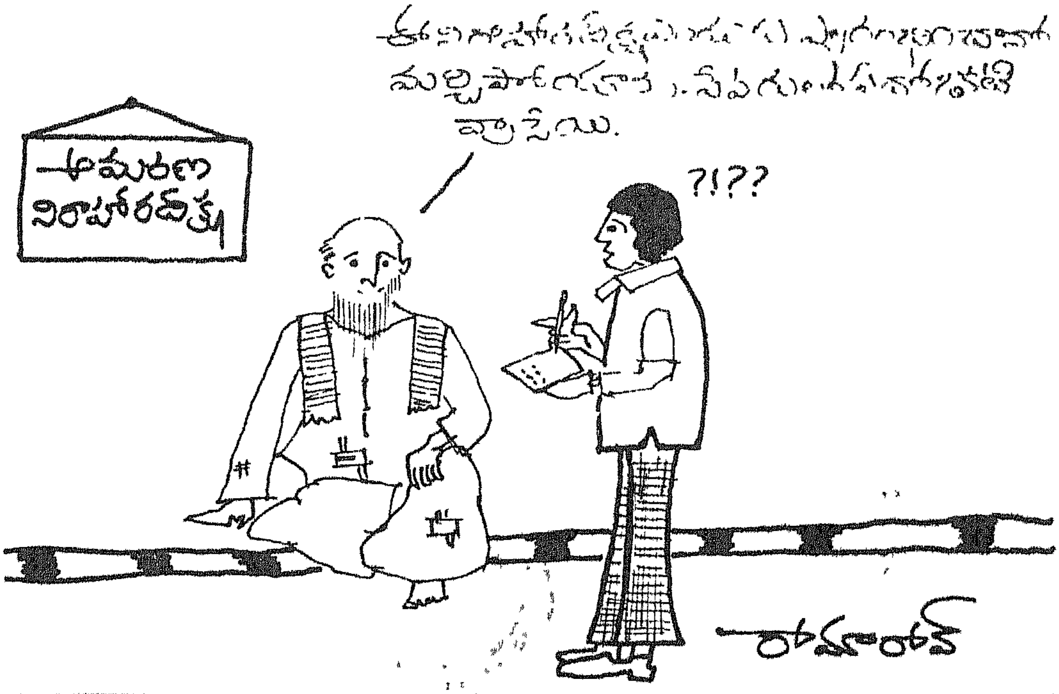

[illegible] వచ్చావా అలా? [illegible]!'' అన్నాడు [illegible] వెంకటాద్రి [illegible] అని [illegible] అన్నాడు [illegible]'' అని [illegible] పైకి లేచాడు.

''[illegible] భయం లేదు [illegible]'' అన్నాడు వెంకటాద్రి.

[illegible] వెంకటాద్రిని [illegible], ఇంటికి [illegible] తీసుకుని [illegible].

''[illegible] ఇన్నావా?'' [illegible] గౌరి.

ఇదంతా [illegible] అప్పిగాడి [illegible] గుర్తొచ్చింది.

''నా మొగుడా!'' అని [illegible] మొదలు పెట్టింది గౌరి.

''[illegible]'' అన్నారు [illegible].

''నే న్నైతే ఇన్నావు కాదు, మొగుడా, నా మొగుడా. . .'' [illegible]

''[illegible] . . . ఇంతలోనే?'' [illegible] పోయారు కొందరు.

''ఇంకెక్కడి నా మొగుడే. . . నా మొగుడా'' [illegible] గౌరి.

''[illegible], తల్లీ, [illegible]'' అన్నారు.

''[illegible] మొగుడా? నా మొగుడా'' [illegible] ఏడిచింది గౌరి.

వింటూ [illegible] అందరూ. ''మొగుడా, మొగుడా'' [illegible] పెట్టింది గౌరి.

''[illegible] . . . అయితే, ఇది [illegible] రాజు [illegible]'' [illegible].

అప్పిగా [illegible] ఉంటాడు [illegible] అనుకున్నట్టు [illegible] లేదు.

వాడి [illegible] అందరికీ తెలిసిపోయింది

వాడివెట్టు [illegible] పోయాడు వెంకటాద్రి

''[illegible]'' అన్నాడు.

''[illegible] చెప్పండి'' అన్నాడు.

''నే [illegible] భయం లేదని చెప్పా'' అని వీరేశుతో ప్రత్యేకంగా చెప్పాడు.

''అన్నింటికీ [illegible] తున్నాము భయం లేదు [illegible]'' అని [illegible] గౌరిని, వీరేశు.

కన్నీరు మున్నీరుగా ఏడుస్తూ ఉండి పోయింది గౌరి.

''అందరూ విన్నే అంటున్నారు, దొరా!'' అన్నాడు కోటిగాడు.

''అదేరా [illegible] పడింది'' అన్నాడు వీర్రాజు బాధగా.

''[illegible] జారవు [illegible].''

''తప్పు పోయిందిరా.''

''ఇంతకీ అప్పిగాడేమైపోయ్యాడురా?''

''అదే నా రేమ్? నీకు తెలియకుండ [illegible] చెప్పుడైనా [illegible] చేశానురా?'' [illegible] వీర్రాజు.

''[illegible], నేనా [illegible] ఉన్నావా? అయినా, నీ కంత కంగారు [illegible] రాదు. [illegible] అయింటే [illegible] దొంగ లాగ అదేటి, [illegible] కంగారేటి?'' అన్నాడు కోటిగాడు.

''మరి [illegible] అడిగితే [illegible].''

''[illegible], దొరా! ఇదంతా [illegible] దినాడి [illegible]''

''[illegible]?''

''[illegible]? [illegible] నీ మీద [illegible] ఆదే చేశాడేమో?''

''[illegible] కుడి [illegible]?''

[illegible] అక్కడ [illegible] . . .''

''కోటిగా?'' అన్నాడు వీర్రాజు

''ఏం, [illegible].''

''నీదిరా బుర్ర!''

''అది సర్లే కాని, ఆ గౌరి ఏడుపంటే [illegible] ఎవరమూ [illegible] పోతున్నాం. [illegible] ఏడుస్తుంటా ని [illegible]!''

''మరి నువ్వేం జేప్తున్నా వొరేయ్?''

''[illegible] నాలనకుండానా?''

''తగినోడివిరా. పో. పోయి, దానికి నే [illegible] చెప్పు. అసలు పని అప్పి [illegible] గాడిదే అనికూడా చెప్పు. వాడి [illegible] నమ్మద్దని చెప్పు. చెప్పు, నచ్చ చెప్పు'' అన్నాడు వీర్రాజు.

అప్పిగాడి శవం దొరకాలే కాని, [illegible] వీర్రాజు కటకటాలు లెక్కెట్టా [illegible] -అన్నారు సగం మంది మనుష్యులు.

''శవమంటూ దొరకాలే కాని, అప్పుడు [illegible] అసలు సంగతి'' అన్నారు [illegible] సగం వీర్రాజు మనుష్యులు.

[illegible] ఊరంతా ఇలాంటి [illegible] ఒక నెల రోజులు.

అప్పిగాడి ఆచూకీ తెలియ లేదు.

• • •

అంత జరిగాక [illegible] రోజు [illegible] [illegible] మీద చేతు లేసుకుని చెవులు కొరుక్కుంటూ వచ్చిన వీర్రాజునీ, వెంకటాద్రినీ చూచి ఊరు ఊరంతా [illegible] పోయారంటే తప్పు లేదు.

''కలిసిపోయారు, కొడుకులు!'' అన్నాడు ముసిలినా [illegible].

''[illegible] నాతో చెప్పాడు [illegible] నా బుగత'' అని పక్కనే ఉన్న [illegible] అన్నా[illegible].

''[illegible] ఎప్పటికైనా [illegible]. [illegible] పడి [illegible]'' అన్నాడు ముసిలోడు.

''[illegible]?''

అన్నాడు, అప్పుడే అక్కడికి వచ్చిన [illegible] నారయ్య.

అంతలో దగ్గిరికి వచ్చేసిన వీర్రాజు వాళ్ళందరి గాభరా పగలించేసి. ''ఎందు కురా అలా గాభరా పడిపోతారు? వెంకటాద్రీ, నేనూ అయిన వాళ్ళమేనా? అందునా వాడి మేనత్త కూతుర్ని చేస్తాను కున్నాక మరింత దగ్గిరవాళ్ళమయ్యామా? అయిన వాళ్ళకీ, అయినవాళ్ళకీ మధ్య ఎందు కొచ్చిన తగువులివి? అని మా ఆడోళ్ళు మంద లిస్తే కలిసి పోయాం. ఆ సంగతి ఇంటిం టికీ తిరిగి చెప్పి రావాలి, నడవండి. ఇక మనకీ, మనకీ తగువు ల్లేనట్టే'' అన్నాడు వీర్రాజు.

వీర్రాజు, వెంకటాద్రి ఇంటింటికీ తిరిగి సంగతి చెప్పేశారు.

కొందరు నమ్మలేనట్టు చూస్తే, ''మాపటికి మా వెంకటాద్రికి మా ఇంటి కాడే భోజనం'' అనికూడా చెప్పాడు వీర్రాజు.

వీర్రాజు ఇంటికాడ భోజనం చేస్తున్న వెంకటాద్రి కడుపులో తిప్పుతుం దన్నాడు.

అ[illegible] లోనే రెండు వాంతులు చేశాడు.

నీరసంగా గుడ్లు తేలేశాడు.

వీర్రాజు గాభరా పడి పోయి ''ఇదేమిటి చేసింటి? ఏమైంది, వెంకటాద్రి? ఒరే, కోటిగా! ఒరే, నారయ్యా'' అని [illegible] కేకలేసేసరికి వెంకటాద్రి [illegible] [illegible] అంతా [illegible] వాళ్ళ [illegible]

"అమ్మ నాయాల! తడి గుడ్డతో గొంతు కోశావు" అనేశారు చాలా మంది వీర్రాజు నుద్దేశించి.

ఘొల్లుమంది వెంకటాద్రి పెళ్ళాం.

"ఇందులో ఏదో మోసముంది" అని మండి పడ్డాడు వెంకటాద్రి తండ్రి, పరుగున వచ్చి కబురు చెప్పిన వీర్రాజు మీద.

"బాబాయ్. . ." అని నీరుగారి పోయాడు, అప్పటికే చెంపట లెక్కి పోయిన వీర్రాజు.

"బాబాయ్ లేదు, గీబాయ్ లేదు, భాడఖావ్ నాయాలా! ఫీ అవతలికి బో" అని కసిరేసి పై మీద కండువా వేసుకొని అప్పటికప్పుడే బయలుదేరి అర్ధరాత్రి వేళకు పొరుగూర్లో ఉన్న పోలీసుస్టేషన్ చేరి ఖూనీ అని ఫిర్యాదు చేశాడు సుబ్బయ్య, వెంకటాద్రి తండ్రి.

"ఇది ఖూనీ, బాబయ్యా, అనుమానం లేదు" అని భోరున ఏడ్చాడు పోలీసు వాళ్ళ ముందు.

తెల్లవారేలోగా పోలీసులు వచ్చారు. జరుగవలసిన తతంగమంతా జరిపారు. "ఖూనీ అన్నాక, నిందంతా నీ మీదే మోపాలి, మాయుత తప్పదు, నువ్వబూ తప్పదు. తే—ఆ చేతు లిటు తే" అన్నారు.

బేడీలు తొడిగారు.

బేడీలతో పోతున్న వీర్రాజుని చూసి నెత్తీ నోరూ చంద్రమ్మ బాదుకుంటే— కోతకి పోతున్న శవాన్ని చూసి కుప్ప కూలిపోయింది వెంకటాద్రి పెళ్ళాం.

కర్మ. . . కర్మ. . . కర్మ. . . అనే మాట చాలా మంది నోట వచ్చింది.

"ఎంత మంది ఉసురోసుకున్నాడో? ఈ నాటికి ఒకడిలాగ, మరొకడలా! పండింది, పాపం" అన్నారు.

పొట్ట కోసిన డాక్టరు విషప్రయోగ మన్నాడు.

జామీను గీమీను లేదు పొమ్మన్నారు వీర్రాజుకి.

పైకి అంపించిన పొట్టలో కూడా వగైరాలు ఉన్నీ అయి వచ్చాయి.

ఉమ్మెత్తకాయ రసం, వేపాళం, గన్నేరు పప్పూ, అగడం బొగడం అన్నీ కలిపిన విషం అని తేల్చారు.

వీర్రాజు విడుదల అవుతాడన్న ఆశ ఆ దెబ్బతో అందరిలోనూ పోయింది.

ఊరు ఆశ విడిచేసిన మరువాడు అచ్చిగాడు వచ్చాడు.

"నువ్వు బతికే ఉన్నావురా? మేమంతా ఇన్నాళ్ళూ నీకు నూకలు చెల్లి పోయాయనుకున్నాం" అని ఒక్కొక్కడు పలకరిస్తుంటే, సంగతి తెలుసుకున్న గౌరి పరుగున ఎదురు వెళ్ళి అచ్చయ్యను వాటేసుకుని—"నన్నన్యాయం చేశావను కున్నావా మావా" అని బావురుమంది.

"ఒసూరుకోయే! శుభమా అని ఆడు తిరిగొస్తే ఆ ఏడు పెందుకే?" అన్నది పక్కనే ఉన్న మునసమ్మ.

"ఏదైనా అంతేలేయే, ఇట్టాంటప్పుడు ఏడుపే వత్తాది" అన్నది, ఆ పక్కనే ఉన్న ఎంకొక ముత్తైదువ.

"ఏరా! ఎటెల్లి పోయినావ్?" అని సవాలక్ష ప్రశ్నలు వేశారు అచ్చయ్యను.

"ఏటోరా— చెవులారా ఇన్నానా? ఏటో. . . కతవ్వై పోతానని బెగిరి పోయాను. ఇది కాదు పసని నా అమ్మమ్మగారి ఊరెల్లి పోయాను. ఎవరికీ చెప్పాపెట్టకుండా ఎల్లిపోవడమే మేలైంది. లేకుంటే తరిమికొట్టైనా ఆ తవిటి గాడి దగ్గిర కంపేసుండును" అని అందరికీ కలిపి చెప్పాడు సమాధానం అచ్చిగాడు.

"అంపేసును, అంపేసును. మన బుగతనే అంపేశాడు నా కొడుకు" అన్నాడు వీరేశు.

"ఆడి కరమా కాలిందిలే" అన్నాడు కొటయ్య.

ఆ రాత్రి గౌరి నడిగాడు అచ్చయ్య— "మన బుగత నెందుకు చంపాడే వీర్రాజు? . . . నా కొడుకు సావాల్సిందే నసుక . . ."

"అదేమో! నా కేం తెలుసు గాని, నా మాటని నీ వటెల్లక పోయుంటే, నా గతేమయ్యేదో?" అన్నది గౌరి.

"ఆ మాటెవ్వరితో అనద్దన్నావుగా?"

"ఇప్పుడన్నా పర్లేదులే."

"అద్సరే కాని, ఇదంతా ఎట్టెట్టా జరిగిందో? ఆద్దెప్పు ముందు."

"నువ్వెల్లావా? నా మొగుడో! అని నాటక మాడాను. ఊరు ఊరంతా నమ్మేశారు. అది వీర్రాజుగాడి పనే అన్నారు. అల్లుడు ఐపూ అజా లేకుండా పోయాడని తెలిసి మా అయ్యొచ్చాడు. మా బుగత దగ్గి రెల్లి ఏడిస్తే ఆ మాటా ఈ మాటా జెప్పి, దాని కేం భయం లేదు అన్నిటికీ నే నున్నా నన్నాడు. మా అయ్యతో కలిసొచ్చి ఆ మాట నా తోనూ అన్నాడు. అప్పటికే వీర్రాజు తవిటిగాడి పెళ్ళాంతో నే నున్నా నంటూ రాయబార మంపాడు. అందుకని నేను వెంకటాద్రితో చెప్పాను. నిన్ను కాదంటే నీ క్కోపం, ఆణ్ణి గాదంటే ఆడి క్కోపం. ఇందులో ఎవడి క్కోప మొచ్చినా నన్ను నా మొగుడి దగ్గిరికి అంపకం పెడతారని నా భయం. ముందు మీ రిద్దరూ ఒకటై పోతేనే ఆ ఎనక నీ కైనా, ఆడి కైనా 'సై' అనేది. ఈ మాట ఆడికీ కబురంపాను. సబబు పెకారం తవిటయ్య పెళ్ళాం ఆడిదైనప్పుడు నేను నీ దాన్నే గందా? అయితే, ఈ సబబు ఇప్పుడాడి తల కెక్కదు. మీ రిద్దరూ కలిసిపోతే మంచిమీద అదే బోద పడుద్ది అని చెప్పాను. మరేమనుకున్నారో మర్నాటికి కలిసి పోయారు. మద్దివేలకి పట్నం వెళ్ళి తిరిగొచ్చారు. ఇంటింటికీ తిరిగి చెప్పారు కలిసి పోయామని. మాపిటేలకి ఒకడు చెల్లిపోయాడు. మర్నాటికి రెండో వోడు జైలు కెల్లాడు. మరి నా కంతే తెలుసు" అని ముగించింది గౌరి.

గౌరి అచ్చయ్యకు చాలా విషయాలు దాచింది.

అందరిళ్ళకీ తిరుగుతూ, తన షరతు ప్రకారం ఆఖరిగా తన ఇంటికే వీర్రాజు, వెంకటాద్రులు రావటం పనిలో పనిగా కలిసి పోయిందని గౌరి కొక్కదానికే తెలుసు.

మర్యాద కని గౌరి అతిథులను సారా ఇచ్చి గౌరవించడం ఎవరికీ తెలియదు.

అందులో కావాలని వెంకటాద్రికి గళాసులోనే అగడం బొగడం కలిపి ఇవ్వడం గౌరికి తప్ప మరెవరికీ తెలియదు.

పాపభీతి ఎల్లవేళలా అడ్డు రాదు.

కొన్ని సందర్భాలలో నిలువునా ఖూనీ చేయడమే న్యాయం చేకూర్చడం అనిపిస్తుంది.

పరిస్థితుల ప్రభావాన్ని బట్టి లొంగి పోతారు కొందరు.

లొంగి పోయే వాళ్ళలో దొరికే వారు కొందరు, దొరకని వారు కొందరు.

దొరకని కోవకు చెందిపోయింది గౌరి.

తోచిందల్లా న్యాయమే ననుకుని నిత్యం నేర్పుగా నేరం చేసి తప్పించుకుని తిరిగే అనేకుల ముందు గౌరి లెక్కకట్టు కాదు.

చేసిన నేరం పెద్దదైనా, చిన్నదైనా ఒకటే అనడం సబబు కాకపోవచ్చు.

తప్పించుకున్న శిక్ష పెద్దదైనా, చిన్నదైనా ఒకటే.

జైలు శిక్ష అనుభవిస్తున్న వీర్రాజు "ఎందుకు నా కీ శిక్ష?" అనే వాపోతున్నాడు కాని, చేసిన పాపానికి, లేక చేయబోయిన పాపానికి అని ఎన్నడూ అనుకోలేదు.

మూగవోయిన వెంకటాద్రి మరో లోకం నుండైనా నిజం తెలుసుకున్నాడో, లేదో!

*